

Arrest

**nr. 74 779 van 8 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 januari 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 9 mei 2011 houdende de weigering tot verlenging van de bijlage 35.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenoot van mevrouw B.S. van Nederlandse nationaliteit.

Op 20 augustus 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 6 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 februari 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing. Tegen deze

beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Als gevolg van dit schorsend beroep wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument (bijlage 35).

Bij arrest nr. 60 712 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 29 april 2011 wordt het beroep tegen de beslissing van 6 januari 2011 verworpen.

Als gevolg van de beëindiging van de beroepsprocedure deelt de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 mei 2011 aan de burgemeester van Lanaken mee dat dit beroep werd verworpen en dat de bijlage 35 niet meer mag worden verlengd en dat verzoeker uitvoering dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 7 februari 2011 waarvoor hij een nieuwe termijn van dertig dagen krijgt. Deze instructie werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 mei 2011. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Gezien het ingediende annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 35, maandelijks verlengbaar. Op 29/04/2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoekschrift van betrokkene verworpen.

De bijlage 35 mag niet meer worden verlengd.

Behoudens betrokkene in het bezit is van een document dat zijn / haar verblijf dekt in afwachting van een beslissing van de Minister of zijn gemachtigde dient hij/zij na kennisgeving van huidig document binnen de gestelde termijn (die identiek is aan de gestelde termijn van de aangevochten beslissing) het grondgebied te verlaten en dit in uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten op 07/02/2011 en de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29/04/2011.

Betrokkene heeft na kennisname van deze brief een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

(…).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep in de mate het gericht is tegen de beslissing van 6 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten nu er op 7 maart 2011 een annulatieberoep was ingediend tegen voormelde beslissing. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 29 april 2011 bij arrest nr. 60 712.

2.2 Verweerder werpt terecht op dat het verzoekschrift het gezag van gewijsde miskent van het arrest nr. 60 712 van 29 april 2011 van de Ilde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest nr. 60 712 werd immers reeds uitspraak gedaan over de beslissing die verzoeker opnieuw wenst aan te vechten. Het principe van gezag van gewijsde verhindert dat een gelijkaardige of dezelfde vordering opnieuw ter beoordeling aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorgelegd. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dient als onontvankelijk te worden beschouwd (RvS 11 juni 2005, nr. 145.822).

2.3 Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep in de mate het gericht is tegen de instructie om het verblijfsdocument voorzien in de bijlage 35 niet langer te verlengen en de nieuwe termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Verweerder wijst erop dat de niet-verlenging van een bijlage 35 een louter gevolg is van de beëindiging van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de bijlage 21 die een schorsende werking heeft. De niet-verlenging van een bijlage 35 is een loutere modaliteit van een verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de vermelding dat aan verzoeker een bijkomende termijn van dertig dagen wordt verleend om het grondgebied te verlaten is geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling aangezien om ontvankelijk te zijn het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. De beslissing om een nieuwe termijn van dertig dagen toe te staan om het grondgebied te verlaten is slechts een uitvoeringsmodaliteit van het op 7 februari 2011 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is bijgevolg ook onontvankelijk.

2.4 In het verzoekschrift zet verzoeker met betrekking tot de bestreden beslissingen en zijn belang bij de vordering het volgende uiteen:

“1. Gezien het beroep van verzoeker gericht is tegen een uitvoerbare beslissing.

Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

In onderhavige zaak dient is de tweede bestreden beslissing van 09.05.2011 niet enkel een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.02.2011 en kan derhalve beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van verzoeker wijzigt.

Het beroep van verzoeker is derhalve ontvankelijk.

2.

Verzoeker bewijst bovendien zijn belang bij de vordering.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing kan op generlei wijze afgeleid worden dat deze beslissing slechts een uitvoeringsmodaliteit van een andere beslissing zou zijn.

De hier bestreden beslissing licht niet toe op welke grond verwerende partij meent tot dit besluit te kunnen komen. De bestreden beslissing is een op zichzelf staande rechtshandeling waarvan de eventuele vernietiging verzoeker tot voordeel kan strekken.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd wordt - wat het doel is van de ingestelde vordering - blijft "de uitvoerbaarheid van het bevel" geenszins behouden aangezien de vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat deze akte uit het rechtsverkeer verdwijnt.

Uit het feit dat het bestuur een nieuwe beslissing kan nemen nadat de Raad een eerdere beslissing heeft vernietigd kan immers niet zomaar afgeleid worden dat een rechtsonderhorige geen belang heeft bij het aanvechten van een bestaande beslissing.

Het is immers maar slechts in het geval het bestuur, ingevolge een gebonden bevoegdheid, verplicht zou zijn om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren - quod non in casu – dat eventueel zou kunnen besloten worden tot het ontbreken van het wettelijk vereiste belang. Verwerende partij toont alleszins niet aan op basis van welke bepaling hij verplicht zou zijn na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het beroep van verzoeker is derhalve ontvankelijk.”

2.5 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker heeft op 7 maart 2011 een beroep ingesteld bij de Raad tegen de beslissing van 6 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen het beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van de een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis;

(...).”

Hieruit volgt dat het beroep dat verzoeker heeft ingediend op 7 maart 2011 schorsende werking had.

Artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet, geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 35 indien dit beroep gericht is tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt.

Dat document wordt van maand tot maand verlengd totdat op het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist.”

Hieruit volgt dat gedurende de duur van het beroep, verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 35 die werd verlengd totdat over het beroep werd beslist. De mededeling van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het gemeentebestuur dat de bijlage 35 niet meer mag worden verlengd omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoeker heeft verworpen, is een louter gevolg van de beëindiging van het beroep. Verweerder stelt terecht dat de niet-verlenging van een bijlage 35 dus een loutere modaliteit is van een verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep hiertegen is niet ontvankelijk.

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing, namelijk de vermelding dat aan verzoeker een bijkomende termijn van dertig dagen wordt verleend om het grondgebied te verlaten, is geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling.

Om ontvankelijk te zijn, moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

De beslissing om een nieuwe termijn van dertig dagen toe te staan om het grondgebied te verlaten is evenwel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het reeds op 7 februari 2011 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten en kan niet beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van verzoeker wijzigt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.605).

Verzoeker laat na uiteen te zetten waarom volgens hem de tweede bestreden beslissing “niet enkel” als een uitvoeringsmodaliteit van het bevel kan worden beschouwd. Waar verzoeker stelt dat ‘het bevel om het grondgebied te verlaten’ kan worden vernietigd, miskent hij het gezag van gewijsde van het arrest nr. 60 712 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het annulatieberoep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten is verworpen. In de mate verzoeker de mening lijkt te zijn toegedaan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 6 januari 2011 had vernietigd, mist zijn betoog feitelijke grondslag.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN